

Krieltje en Kluitje in het vogelgekke Avifauna

27-07-2026

Krieltje was net bezig om haar tas in te pakken toen haar telefoon piepte. Het was Kluitje. Ik wil eigenlijk naar Avifauna, schreef hij. Maar niet alleen. Ga je mee? Krieltje glimlachte. Ze keek naar Kerrie, die onder de tafel lag alsof hij al wist dat er iets ging gebeuren. Francis zat op de vensterbank. Camilia lag op een stoel en Noa deed in Krieltjes fietskar alsof ze daar toevallig was beland. “Vandaag wordt het een uitstapje zonder jullie,” zei Krieltje. Kerrie tilde zijn kop op. “Niet boos kijken,” zei Krieltje. “Huisdieren mogen daar niet zomaar mee. En tussen al die vogels zou jij waarschijnlijk denken dat het één groot snuffelbuffet is.” Kerrie zuchtte diep. Krieltje regelde oppas, pakte broodjes in en even later stond Kluitje voor de deur. Hij had zijn rugzak om en zijn telefoon in zijn hand. “Ik heb de tickets,” zei hij. “En ik de broodjes,” zei Krieltje. “Voor ons,” zei Kluitje streng. “Voor ons,” zei Krieltje. “Niet voor de vogels.” Bij de ingang van Avifauna hoorden ze meteen gekwetter, gefluit en geroep. “Volgens mij zijn we goed,” zei Kluitje. “Of we staan bij een vergadering van honderd

vogels tegelijk,” zei Krieltje. Ze lieten de tickets zien en liepen naar binnen. Overal was iets te zien. Vogels met lange poten. Vogels met kromme snavels. Vogels die zo stil stonden dat Krieltje even dacht dat ze nep waren, totdat er eentje precies op dat moment nieste. “Hatsjoe,” deed de vogel. Krieltje bleef staan. Kluitje bleef staan. “Zei die vogel nou hatsjoe?” fluisterde Krieltje. “Wetenschappelijk gezien,” zei Kluitje, “denk ik dat hij gewoon vogel deed.” “Dan deed hij heel overtuigend vogel,” zei Krieltje. Verderop zaten aapjes. Eén aapje keek naar Krieltjes rugzak alsof hij wilde controleren of daar iets interessants in zat. “Niet voor jou,” zei Krieltje. Het aapje keek beledigd weg en plukte aan een takje alsof het nooit ergens om gevraagd had. “Die doet net als Noa,” zei Kluitje. “Alsof hij honger heeft terwijl hij waarschijnlijk net gegeten heeft?” vroeg Krieltje. “Precies.” Toen kwamen ze bij Lori Landing. Binnen hoorden ze gefladder, gepiep en vrolijk gekwetter. Overal zaten felgekleurde Lori’s: groen, rood, blauw en geel, alsof iemand een doos kleurpotloden had laten ontploffen. “Die komen best

Krieltje en Kluitje in het vogelgekke Avifauna

27-07-2026

dichtbij,” zei Kluitje. Krieltje knikte. “Ja. We kijken eerst even.” Dat vond ze belangrijk. Niet alles wat leuk is, hoeft je meteen te durven. Een mevrouw van Avifauna legde uit dat de Lori’s soms nectar mochten krijgen uit een klein bakje. Niet zomaar eten van thuis, maar speciaal vogel-lekkers dat je daar kon kopen. “Maar alleen als je dat zelf wilt,” zei de mevrouw. “En rustig blijven staan. Dan weten de vogels ook waar ze aan toe zijn.” Krieltje keek naar Kluitje. Kluitje keek naar de Lori’s. Een groene Lori keek terug alsof hij dacht: nou, schiet eens op met dat bakje. Toen moesten ze allebei lachen. Krieltje kocht voorzichtig één bakje nectar. “We delen hem gewoon,” zei ze. “Dan kunnen we samen kijken hoe het gaat.” Eerst gebeurde er niets. Toen kwam er één Lori dichterbij. Hij zette één pootje op de rand, keek Krieltje streng aan en nam een slokje. “Hij doet net alsof hij inspecteur is,” fluisterde Kluitje. “Inspecteur Nectar,” fluisterde Krieltje terug. Even later zat er ook een Lori bij Kluitje. Niet op zijn hoofd. Niet in zijn nek. Gewoon netjes bij het bakje. “Dank u wel,” zei Kluitje plechtig. De Lori piepte. “Volgens mij zei hij: volgende klant,” zei Krieltje. Toen er drie Lori’s nieuwsgierig dichterbij kwamen, deed Krieltje rustig een stapje achteruit. “Zo is het genoeg,” zei ze. En dat was ook goed. Daarna liepen ze verder langs vogels die klonken alsof ze lachten, vogels die hun veren opschudden als deftige dames, en vogels die elkaar zo druk napraatten dat Krieltje niet meer wist wie er begonnen was. Bij een bord zagen ze dat er ook een vogelshow was. “Ooooh,” zei Krieltje. “Daar

wil ik heen!” Kluitje keek op de klok. “Dat redden we vandaag niet meer.” Even waren ze stil. Toen hoorden ze ineens gegil. Vrolijk gegil. Achter de bomen stond een speeltuin met een hoge klimtoren en een glijbaan die zo lang was dat hij bijna leek te zeggen: durf je wel? Krieltje bleef staan. Kluitje bleef ook staan. “Wij zijn hier natuurlijk voor de vogels,” zei Kluitje ernstig. “Uiteraard,” zei Krieltje. Ze keken allebei naar de glijbaan. “Alleen even kijken,” zei Krieltje. “Alleen even kijken,” zei Kluitje. Drie minuten later stonden ze halverwege de klimtoren. “Dit is nog steeds kijken,” riep Krieltje. “Van dichtbij,” riep Kluitje terug. Even later suisde Krieltje door de glijbaan naar beneden. Kluitje kwam vlak achter haar aan met zijn haren alle kanten op. “Wetenschappelijk gezien,” zei hij toen hij beneden stond, “was dit nodig voor het onderzoek.” “Zeker,” zei Krieltje. “We moesten weten of de glijbaan werkte.” “Hij werkt,” zei Kluitje. “Heel goed zelfs.” Aan het eind van de dag waren hun benen moe, hun hoofden vol en hun verhalen nog voller. Ze hadden vogels gezien, aapjes ontmoet, Lori’s gevoerd, een glijbaan getest en de vogelshow gemist. “Dus,” zei Krieltje, “we moeten terug.” Kluitje knikte. “Voor de vogelshow.” “En om te controleren of de glijbaan nog werkt,” zei Krieltje. “Dat ook.” Bij de uitgang kochten ze een abonnement. Niet omdat ze alles al gezien hadden. Maar juist omdat ze nog lang niet uitgekeken waren.

Pagina 2/2

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*